

§. XV.

Restat, vt iis respondeam, qui ius repraesentationis in successione descendendum iuris diuini vniuersalis praecipui esse particulam perhibent propterea, quod Hebraeorum etiam legibus illud obtinuit. Vid. supra §. X. Verum licet hae Deum ipsum, sapientissimum omnium legislatorem, auctorem habeant, sunt tamen istae forenses Hebraeorum leges diuinae non vniuersales seu naturales, sed positivae, atque idcirco ad solam iudaicam pertinentes ciuitatem, huiusque tantum contemplatione omnium perfectissimae. Quod vel inde patet, quod successio ab intestato iudaica, etiam liberorum et recta descendendum, sanctionibus institutisque determinata est, quae rationi naturali minus respondent. Historico genere explicauit satis atque excussit id argumentum doctissimus Anglus, Ioannes Seldenus, in libro singulari de successione ad leges Ebraeorum in bona defunctorum. Iuuat ex eo quaedam, quae huc pertinent, hic delibari. Descendentium, vtut eodem gradu a defuncto distarent patre, apud Ebraeos non vna eademque fuit conditio. Sic filii et filiae non aequo et pari successio- nis iure gaudebant, sed filiabus non nisi filiis deficientibus extinctisque hereditas paterna deferebatur. Id testatur Seldenus in dicto libro Cap. I. pag. 1. seq. hisce: *Succedunt patri filii et filiae atque ex iis nepotes posterique. Ita tamen vt filiabus filii nunquam non praeponantur. Hisce nimirum non extantibus, neque aliter, illae hereditatem adeunt.* Atqui ratio naturalis, quod attinet ad officia genitorum erga liberos, nullo vult filios filiasue haberi discrimine, quum illi aequae filiarum ac filiorum sint causa. Et quae de filiorum praerogatiua prae filiabus in successione in parentum bona vulgo

Obiectio a legibus Ebraeorum desumpta soluitur. Hae iuri naturali etiam in descendendum successione non vbiuis respondent. Quod exemplo illustratur filiarum post filios defunctorum succedentium in bona paterna.